

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 5-6 (267-268) • SVIBANJ /LIPANJ 2023.

Za svaki sat, dan i mjesec zahvalni smo milosrdnom Bogu, jer nam se u njima objavljuje svoje lice i pokazuje ljepotu, dubinu i smisao našega života. Gledajući na dane mjeseca svibnja i lipnja te na sve ono to će ih ispunjavati želimo srcem punim zahvalnosti reći Mu hvala za Mariju, Majku Njegova Sina i našu Majku koja nam je uzor. Izgovarajući litanijske zazive koji nam ocrtavaju Njezinu osobnost zaustavljamo se malo duže na jednom od njih koji nam govori da je Ona pomoćnica kršćana. Dok Joj se utječemo za pomoć u našem duhovno rastu otvaramo se i dopuštamo Joj da nas pouči kako biti pomoć osobama koje susrećemo na našem životnom putu. Osim dana duhovne obnove od 12. do 14. svibnja te 24. svibnja još nas dva dana ovog prelijepog mjeseca pozivaju na zahvalnost, a to su: 26. i 27. svibanj. 26. svibnja se srcem punim zahvalnosti prisjećamo 2019. godine kada je zagrebački nadbiskup, Josip kardinal Bozanić, sada u miru, posvetio crkvu Predragocjene Krvi Kristove u Prozorju, blagoslovio i otvorio Centar pomirenja. Sljedećeg dana ovog blagoslovljenog mjeseca radovat ćemo se svećeničkom ređenju dvojice Misionara Krvi Kristov, p. Karla Maria Petrović i p. Ivana Raljušića.

Sve ovo što dobivamo proizlazi iz milosrdnog Srca Isusova koje na poseban način kontempliramo u mjesecu lipnju. Osim toga što ćemo 11. dana mjeseca lipnja proslaviti Mladu misu patra Karla Maria Petrovića u Prozorju, mi ćemo se toga istog mjeseca 17. dana u večernjim satima okupiti u nama dragom mjestu koje čuva materijalni dokaz apsolutne Božje ljubavi – Krv Isusovu. Susret u nacionalnom svetištu Predragocjene Isusove Krvi u Ludbregu uvod je i bliža priprava za proslavu svetkovine Predragocjene Krvi Kristove koju ćemo proslaviti u Centru pomirenja u Prozorju. Molitveni program s mogućnošću pristupa sakramentu pomirenja počinje u 17 sati, a svečano euharistijsko slavlje bit će u 18 sati.

Sadržaj ovog broja naše okružnice, Živi kalež, napose članak pod naslovom „Savez“ u rubrici Živa Riječ uvest će nas i potaknuti na produbljivanje otajstva Kristove otkupiteljske Krvi. Prolazeći kroz dane

mjeseca srpnja dopustit ćemo otkupiteljskoj snazi Isusove Krvi da nas krijepi, jača, čisti i osposobljuje za pomiriteljsko poslanje u Crkvi i svijetu.

Zagovor Majke i Kraljice Predragocjene Krvi, sv. Gašpara, najvećeg Apostola Predragocjene Krvi neka nas prate na putu našeg duhovnog sazrijevanja.

Pozdravljaju Vas

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

TEMA: Savez

• **Jošua 1, 1-9 - Jošuina investitura**

Poslije smrti Mojsija, sluge Jahvina, reče Jahve Jošui, sinu Nunovu, pomoćniku Mojsijevu: ² »Moj je sluga Mojsije umro; zato sada ustani, prijeđi preko toga Jordana, ti i sav taj narod, u zemlju koju dajem sinovima Izraelovim. ³ Svako mjesto na koje stupi vaša noga dajem vam, kao što obećah Mojsiju. ⁴ Od pustinje i od Libanona pa do Velike rijeke, rijeke Eufrata, i sve do Velikog mora na sunčanom zapadu – sve će to biti vaše područje. ⁵ Nitko neće odoljeti pred tobom u sve dane tvog života; ja ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti ću te ostaviti.«
»Budi odvažan i hrabar jer ćeš ti uvesti narod ovaj da primi u baštinu zemlju za koju se zakleh ocima njihovim da ću im je dati. ⁷ Samo budi odvažan i hrabar da sve učiniš vjerno prema naredbama koje ti je dao Mojsije, sluga moj. Ne skreći od toga ni desno ni lijevo da bi ti bilo sretno sve što poduzmeš. ⁸ Neka knjiga Zakona bude na ustima tvojim: razmišljaj o njoj danju i noću, kako bi vjerno držao sve što je u njoj napisano: samo ćeš tada biti sretan i uspjeh ćeš u pothvatima. Nisam li ti zapovjedio: ⁹ odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj.«

Kontekstualizacija: Ovo prvo poglavlje, koje otvara knjigu o Jošui, počinje Božjim govorom protagonistu i strukturirano je u tri jasno definirana dijela: Božji govor (reci 1-9), Jošuiine naredbe narodu (reci 10-15); pristanak naroda (reci 16-18). Strukturno,

Jošuin govor stoji u središtu kako bi pokazao da je on pozvan posredovati između Boga i naroda u kontinuitetu s Mojsijem. Ali da bi postao posrednik, Jošua mora slušati Boga i postati osjetljiv na njegovu riječ. Isto tako, on mora slušati narod i brinuti se za njihove potrebe.

Slušajući ovaj biblijski odlomak, želimo da nas Bog svojim zahvatom pouči kako postati muškarci i žene Saveza, pokazujući nam kvalitete potrebne za izvršavanje ove zadaće.

• **Jošua 1, 1-9** *Poslije smrti Mojsija ... Moj je sluga Mojsije umro.* Autor ovdje koristi citat kako bi nam rekao da ono što je rečeno ima značenje koje treba pažljivo shvatiti. Pripovjedačka paradigma izlaska-ulaska, tipična za ovu knjigu, odmah upućuje na egzistencijalnu paradigmu smrt-život. Ne samo da je Mojsije umro, već je i cijela jedna generacija umrla u pustinji, a generacija rođena iz nje je ona koju Jošua treba voditi u kontinuitetu s prošlom.

Mojsijev pomoćnik. Mojsijevo djelo se nastavlja po rukama njegovog pomoćnika. U povijesti spasenja postoji kontinuitet koji se ne može previdjeti. Sljedeća generacija isprepletena je s onom koja joj je prethodila. Jedno vrijeme je prošlo i počinje novo, ali novo ima svoje korijene u starom i u njemu će uvijek biti elemenata kontinuiteta i diskontinuiteta. Povijest Boga s njegovim narodom nastavlja se i razvija s različitim osobama, od kojih se niti jedina ne može staviti kao apsolutna jer su svi dio mozaika koji Bog zna mudro graditi. Dobro koje činimo nije jedino moguće dobro i svako nosi svoju specifičnost. Pozvani smo nadići preuzetnosti i nepovjerenje u sebe.

Nakon što smo učinili sve što smo mogli... ostajemo pomagači, suradnici, a ne jedini kreatori. Što za mene znači "biti pomagač"?

Mojsije, sluga Gospodnji. I Isus se poistovjećuje sa slugom Gospodnjim, kojeg je Otac pozvao da uspostavi novi savez. S Mojsijem, slugom Gospodnjim, Bog je sklopio prvi savez; s Isusom, istinskim Slugom Gospodnjim, Bog uspostavlja Novi savez u njegovoj krvi, a ne više u krvi žrtvovanih životinja. Jošua će također morati naučiti biti sluga.

Jošua, sin Nunov. Ime Jošua znači Bog spašava, stoga samim svojim imenom ovaj Božji čovjek podsjeća na ime Isusa, istinskog spasitelja svijeta. Na aramejskom *Nun* znači riba, zbog čega se u hebrejskim spisima koji govore o Jošui kaže da je "sin onoga čije ime je ime ribe koja je učinila da uđu u zemlju". [Možemo se sjetiti da su prvi kršćani ukazivali na Isusa akrostihom ichtus-fish: Isus Krist, Sin Božji Spasitelj]. Jošua će zapravo biti taj koji će povesti narod s onu stranu Jordana da osvoji zemlju koju je Bog svojim savezom obećao Abrahamu. On je za nas referenca (onaj koji upućuje) na pravog Spasitelja.

Sad prijeđi ovaj Jordan. Sada, danas, sadašnji trenutak je kada počinje novo putovanje; ovo putovanje, kao i ono koje je prethodno poduzeo Mojsije, zahtijeva "prolaz". To više nije grandiozni prolaz kroz more, to je prijelaz rijeke, Jordana, uvod u drugi prolaz koji će doći, još skromniji, onaj Isusov, gdje more i rijeka ustupaju mjesto prolazu, apsolutno neupadljivo, čovjeka koji umire na križu. Prijelaz koji se ne ostvaruje sam ili za sebe, nego odgovornošću za narod koji nam je povjeren. Žene i muškarci Uskrsa ne žive sami za sebe, nego su potpuno posvećeni poslu koji im je Bog povjerio. Oni su prije svega samo izvlašteni, muškarci i žene za druge.

Preći Jordan znači prigrliti uskrсни prolaz, to znači izabrati Uskras kao jedini mogući put za ostvarenje našeg poslanja.

Gospodin uz svaki poziv veže obećanje. Kako Abrahamu, tako Mojsiju i Jošui... koja su obećanja koja ti Bog daje? Koji su uskrсни prolazi?

Kako je dakle zemlja bila za ljude dar i osvajanje; tako se i Kraljevstvo Božje prihvaća i od nas traži zauzimanje kako bismo ga dosegli. Treba upotrijebiti vještinu, srce i pamet, ali dopustiti da nas vodi providonosna ruka Boga, istinskog tvorca spasenja. Zapovijed za osvajanje zemlje treba čitati na duhovni način: prvo na osobnoj razini, zatim na razini zajednice. Bog vam daje dar božanskog života, ali ga morate prihvatiti provodeći evanđelje u djelo, nastojeći ući na uska vrata. Na taj način, Milost je popraćena askezom, shvaćenom kao nastojanje u prevladavanju prepreka koje u meni ometaju prisutnost Milosti. Međutim, postoji i druga vrsta askeze, a to je napor razlučivanja koji se ne tiče samo mene, već osoba koji su mi povjereni. Razlučivanje potrebno da zajedno s drugima identificiramo kako to omogućuje Bogu da ispuni svoje obećanje, da surađuje u izgradnji Kraljevstva Božjega.

Obećana zemlja nije samo geografsko mjesto, nego teološko mjesto, što više i Stari i Novi zavjet završavaju proroštvom o novoj eshatološkoj zemlji u koju Isus, kao novi

Jošua, uvodi vjernike. Jošua prima obećanje da će Bog dati ljudima zemlju, sliku konačne domovine, koja pripada drugima, ali ne kaže kako će je Jošua moći dobiti. Bog mu daje povjerenje i slobodu da ostvari planirano stavljajući svoje vještine u praksu.

Što me vodi u izborima koji utječu na moj život i/ili na život onog dijela Družbe koji mi je povjeren?

Ovo će biti vaše granice. Bog postavlja granice jer mi nismo apsolutni gospodari svega. Već pri stvaranju Bog je Adamu postavio granice: možeš jesti sa svih stabala, ali ne sa stabla spoznaje dobra i zla. I još, pustinjska mana se mora skupljati svaki dan, prema količini potrebnoj za taj dan, ne više; u Očenašu zazivamo Boga da nam dadne kruha potreban za život svaki dan. Granica je milost, a ne podvala, jer nas sprječava da se prepustimo oholosti i neumjerenoj požudi.

Budite hrabri i jaki. Hrabrost ili snaga duha je ona vrлина koja omogućuje prevladavanje straha koji se osjeća pred opasnošću. Suočeni s poteškoćama, omogućuje nam oduprijeti se, a istovremeno zadržati čvrstinu i ustrajati u odluci. To je neophodna vrлина u borbi protiv iskušenja, a dobiva se također i zahvaljujući riječi ohrabrenja. 'Jaki' je sposoban suočiti se s progonom, kao i riskirati život. Snaga se održava vjerom i, u konačnici, dar je Duha Gospodnjeg koji se u punoj mjeri očituje u ljudskoj slabosti. Krist je "najjači" i on potiče svoj narod da se suoči s nevoljama jer je On pobijedio svijet. Papa Franjo u jednoj od svojih kateheza o darovima Duha Svetoga citira svetog Pavla: „Sve mogu u Onome koji me jača“ (Fil 4,13). Kada smo suočeni s uobičajenim životom, kada dođu poteškoće, sjetimo se ovoga: „Sve mogu u onome koji mi daje snagu“. Gospodin uvijek daje snagu, neće opustiti da nam ponestane. Gospodin nas ne iskušava više nego što možemo podnijeti. On je uvijek s nama. „Sve mogu u Onom koji mi daje snagu“ (audijencija pape Franje 14. svibnja 2014.).

Prije nego što ga pozove da bude jak, Bog umiruje Jošuu govoreći mu da će uvijek biti s njim, da ga neće ostaviti i neće ga napustiti. To znači da je Jošuin zadatak uvođenja naroda u posjed zemlje ispunjen u suradnji s Bogom. U tom smislu, Bog traži od Jošue da poštuje i provodi Toru bez skretanja ni udesno ni ulijevo kako bi njegovo djelovanje bilo uspješno.

Ne skreći ni desno ni lijevo. Ostati na istom putu iziskuje pozornost, budnost, razbor, koji su uvijek potrebni kako bismo ostali na tragu Božje volje i njegovog plana za nas. Moramo izbjeći rizik fundamentalizma, vezanosti za zakon i vlastitu tradiciju, ali i laksizam. Isus tvrdi da nije došao ukinuti zakon, nego ga ispuniti. Upozorava da se ne poništava Riječ Božja kako bi se poštovala ljudske tradicije (usp. Mk 7,9-13) i traži vjernost (zakonu) utemeljenom na ljubavi (subota je za čovjeka, a ne čovjek za subotu Mk 2, 27).

Sam uspjeh Jošulina pothvata povezan je s meditacijom i obdržavanjem Božje riječi. Redak 8 se odnosi na usta: "Neka knjiga Zakona bude ne usnama tvojim". Očito je da se ne radi samo o tome da se nešto kaže, nego da se ovom riječju hrani; je značenje tvrdnje, "razmišljajte o tome dan i noć" (Ezekiel 3,1-3; Otkrivenje 10,8-11). Kad se Zakon odvoji od povijesti, više ne dotiče život, postaje otuđujući. Gubi svoj karakter saveza, pakta, veze...

Ne boj se i ne strahuj. Prijelaz od straha do povjerenja događa se nakon Gospodina poticaja: Božanska je Riječ, dakle, ta koja nas potiče na hrabrost i potiče prevladavanje straha, dajući jamstvo Božje prisutnosti. Vjera je pobjeda nad strahom. Strah se treba preobraziti u "strah Božji", koji je dar Duha Svetoga. Podsjeća nas, kako kaže papa Franjo, „koliko smo maleni pred licem Boga i njegove ljubavi i da je naše dobro u tome da se prepustimo s poniznošću, poštovanjem i povjerenjem u njegove ruke. To je strah Božji: prepuštenost dobroti našega Oca koji nas toliko ljubi“ (audijenci-

ja pape Franje 11. lipnja 2014.). U knjizi proroka Jone govori se o jakoj oluji koja je izbila na moru kada je Jona pobjegao od Božjeg poziva. U poglavlju 1.10 kaže se da je mornare “obuzeo veliki strah” jer su se bojali smrti; u retku 16, međutim, izbjegavši smrtnu opasnost, zahvaljujući Božjoj intervenciji, «ti ljudi su imali veliki strah od Gospodina, prinosili su žrtve Gospodinu i davali mu obećanja»: od ustrašenih su postali štovatelji. Papa Franjo opet kaže: “Strah Božji ne čini nas sramežljivim, pokornim kršćanima, nego u nama stvara hrabrost i snagu! To je dar koji nas čini uvjerenima, oduševljenim kršćanima koji ne ostaju podložni Gospodinu iz straha, nego zato što su ganuti i osvojeni njegovom ljubavlju! Budite osvojeni Božjom ljubavlju!» (Audijencija pape Franje 11. lipnja 2014.).

U Knjizi proroka Jeremije (Jer 1,17) Gospodin poziva proroka da se ne boji neprijatelja (ne drhti pred njim), inače će sam Gospodin učiniti da ga boji (da ne bih morao učiniti da uzdršćeš pred njima): tko se boji Boga jer se ne osjeća njegovim Sinom, strahuje pred njegovom svetošću, nema povjerenja u njegovu prisutnost i stoga strahuje pred događanjima.

Koji strahovi te sprečavaju u izvršavanju misije koju ti je Bog povjerio?

Snažna motivacija za Jošuinu misiju je sigurnost Božje prisutnosti kamo god ide. Ovo je glavni cilj saveza između Boga i tebe.

Poput naroda i Jošue, i mi možemo s povjerenjem gledati u budućnost. I mi imamo pozitivno iskustvo prisutnog i djelatnog Boga koji ne priječi ni protagonizam ni slobodu naroda i onih koji ga vode u izgradnji te iste budućnosti.

DRUŽBA MISIONARA KRVI KRISTOVE

SVETKOVINA PREDRAGOCJENE KRVI KRISTOVE

SUBOTA 1. SRPNJA 2023.

■ **17,00 SATI**

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
i prilika za sv. Ispovijed

■ **18,00 SATI: Sv. Misa**

predvodi dr. sc. Josip Šimunović,

dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

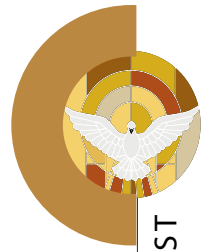
CENTAR POMIRENJA PROZORJE • PROZORSKA 167 • 10370 DUGO SELO

☎ 01 7656 678 ✉ centarpomirenja@gmail.com

Harmonija suprotnosti u Sanguine Agni (U Krvi Janjeta)

Nasljeđe koje je Giovanni Merlini ostavio Obitelji Predragocjene Krvi Kristove (Družba Misionara Krvi Kristove, Klanjateljice Krvi Kristove, Zajednica Krvi Kristove) može se ukratko ovako sažeti: „Otkada se u potpunosti povjerio vodstvu o. Utemeljitelja, njegov duhovni život crpio je novo svjetlo i novu hranu iz razmatranja glavnog otajstva našeg spasenja – otajstva Krvi Kristove.“ Sveti Gašpar u svojim epistolama (pismima) pjeva hvale Giovanniiju Merliniju, svom sudrugu od samih početaka osnivanja Družbe, svjedočeći o njemu mnogobrojnim izrazima poštovanja kao o: sjajnom svećeniku, izuzetnom suputniku i pratiocu, čovjeku čudesa, svecu. Svjedoci u procesu za beatifikacije na biskupijskoj i na razini Kongregacije za kauze svetaca opisuju ga kao osobnost koja je suprotnosti ujedinjavala u skladnu sintezu: „Bio je veselo i u isto vrijeme sklon refleksiji; pazio je na detalje, a u isto vrijeme imao je sposobnost sagledati cjelinu.“ Po prirodi je bio „izvrstan organizator i metodična osobnost“, a istovremeno je „volio inventivnost i graditi s ukusom i kreativno; točan, precizan, pedantan, ali u služenju otvorena i uma i srca, nenadmašne demokratičnosti.“ Iako je naizgled djelovao strogo, svi svjedoci ga opisuju kao vedru narav: „Bilo je zadovoljstvo razgovarati s njim jer je uvijek bio radostan i dobrodušan.“ Dinamičnost, preciznost, predanost, kao dominantne karakteristike njegova djelovanja, uvijek su bile spojene s „kontemplativnim stavom koji je i osvajao i fascinirao“.

Uronjen u molitvu do točke otuđenja od stvarnosti, bio je toliko uro-njen u realnost da mu je ona postala molitvom. U njemu naizgled suprot-ne stvari nalaze divnu ravnotežu u Otajstvu Krvi Kristove, promišljanom i doživljavanom kao život milosti. Kod Giovannija Merlinija uvjerenost u vri-jednost i dragocjenost svake osobe postaje način služenja uronjen u Otajstvo Krvi Kri-stove. Njegov kontemplativni odnos prema Misteriju Otkupljenja objašnjava njegovu sposobnost da uskladi sve stvari s vježbanjem volje pune ljubavi, da cijeni sve talente prisutne u sebi i u svojoj subraći u Družbi, da bude prvi pronositelj pomirenja i mira kako u suživotu s braćom, tako i u misionarskom djelovanju. Promatrati i uspoređivati duhovnu inteligenciju Giovannija Merlinija i ovu našeg vremena koju karakterizira fluidnost, kratkoća i fragmentarnost misli, kultura koju nazivamo «kulturom trenutka» i «kratkotrajnosti» u kojoj se apsolutna vrijednost pridaje samo trenutku u kojem se živi, znači uspoređivati sustav mudroga i ludoga čovjeka (usp. Mt 7, 24-29). Stijena na kojoj Giovanni Merlini gradi kuću i pomaže drugima da je grade je volja Božja: plan spasenja ostvaren u Kristu u znaku Njegove Predragocjene Krvi. „Žudim samo za vo-ljom Božjom i ona mi je dovoljna.“

„Otajstvo Otkupljenja i Predragocjene Krvi Kristove“, kako piše Enrico Rizzoli, «na-sljednik» Merlinijev na čelu Družbe, „bila mu je najdraža tema. Inače čovjek od malo riječi, ali kada je bila riječ o ovom Otajstvu milosrdne ljubavi, nikako ne bi prestajao govoriti ni slušati o tome; i nekoliko puta, dok je govorio o ovoj temi, gledao sam ga kako podiže pogled prema Nebu očiju punih suza.“

Misionar don Angelo Mordenti se prisjeća: „Dok bi govorio o Predragocjenoj Krvi, vidio sam kako njegovo lice odsjeva vedrinom i radošću i vidnim ganućem. Kad mi je jednom pokazivao nacrt za propovijed o Krvi Kristovoj, promatrao sam njegovo lice dok je živo iznosio argumente i govorio glasom koji je treperio od uzbuđenja i suze su mu skoro potekle iz očiju.“

Život prečasnog Merlinija, kao divljenja vrijedan, inteligentan, strastven spoj, ne samo primljenih darova, već i neizbježnih natruha ljudskoga, urasta u Kristov lik, dok u svakodnevnom životu radi na izgradnji Kraljevstva ljubavi (usp. 1 Iv 4, 16), koje nam je Sin Božji otvorio ako nasljedujemo nov i živi put ucrtan Njegovom Krvlju (usp. Heb 10, 19b-20). Giovanni Merlini harmoniju doživljava kao susret suprotnosti, polazeći od pogleda duše gdje se razlučuje, odlučuje, radi, surađuje, sjedinjuje s milošću Duha po Krvi Jaganjčevoj. On živi kao misionar koji prepoznaje plodnost naviještanja ljudi-ma koje proizlazi iz djelovanja sile Duha po Krvi Kristovoj: „Vidite, u misijama «dižemo veliku buku» i ništa drugo; ali obraćenje srca ovisi jedino o Bogu i djelovanju Predra-gocjene Krvi Isusa Krista.“

On brani poredak Ljubavi i surađuje u njegovoj uspostavi kao svakodnevnom du-hovnom procesu rasta u Otajstvu Krvi Kristove: „Krv Isusova uljepšava naše duše i čini ih dragima cijelom Nebu. Ova Krv nas oplemenjuje i pomaže nam da postanemo sveti.“

Suprotnosti koje su sastavni dio ljudskoga stanja pomiruju se u harmoniji Ljubavi. Tako se vraćamo iskonskoj ljepoti u skladu s Božjim stvaranjem i otkupljenjem. U sadašnjosti izniče budućnost: „Sve je činio iz ljubavi prema Predragocjenoj Krvi Kri-stovoj. *In Sanguine tuo spes mea!* (Moja nada u Tvojoj je Krvi!)“

s. Nicla Spezzati, ASC

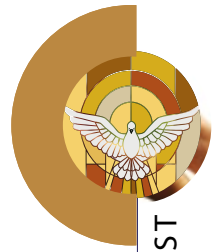

Lectio divina s Apostolom Tomom

Gospodin moj i Bog moj!

I ovog proljeća Misionari Krvi Kristove u Centru pomirenja u Prozorju organizirali su, od 12. do 14. svibnja, Školu molitve Božjom Riječju koju već par godina vodi poljski svećenik i vrsni poznavatelj Svetoga Pisma salvatorijanac dr. sc. Krzysztof Wons, SDS. Ovom prigodom za pratnju kroz *lectio divina* odabrao je Apostola Tomu razmatrajući o Tominu dodirivanju ranjenog Boga na osnovu Ivanova evanđelja (Iv 20, 19-29).

Što je toliko osobito kod Tome kojega se karakterizira kao „nevjernog“ i čim se čuje pojam „nevjerni“, apriori pomislimo na Tomu? Toma se naziva još i „Blizanac“ (*didimos*), što označava da je Toma paradigma svakoga od nas; Toma je i „naš blizanac“ i svi smo mi „blizanci“ međusobno jer smo slični jedni drugima, ne samo fizički, već i puno dublje. Bog je u nas udahnuo Svoj život, stvoreni smo na Njegovu sliku i priliku i tako smo u najdubljem smislu riječi „blizanci“. I prije nego smo se našli u majčinu krilu, pod majčinim srcem, već smo cijelu vječnost bili u Božjoj namisli, u Božjem Srcu. Oblikuje nas Riječ koju izgovara Otac, a najdragocjenija Očeva Riječ jest

Isus prema čijoj slici nas Otac stvara po principu sličnosti. Tako Otac i prema nama, vidjevši gdje sličimo Isusu, izgovara one predivne riječi: *Ti si sin/kći moj(a) ljubljani(-a)*.

Crkveni Oci, služeći se hermeneutičkim ključem za čitanje Svetog Pisma nam govore da bilo koji lik iz Svetog Pisma, ovisno o različitim situacijama našega života, može biti naš „blizanac“: Mojsije, Petar, Ivan, Sara, Tobija... Duh Sveti tako vodi autora svetog Teksta da možemo pronaći svog „blizanca“ i „kroz“ njega iščitavati vlastite životne situacije.

Kako nas inspirira Toma? Idući putem vjere možemo se susretati sa sumnjama, možemo upasti u krizu vjere, ali to nikako nije porez, već može biti nova prilika. Isus govori Tomi da dotakne Njegove rane kako bi se uvjerio da je Isus uzeo njegove, Tomine (naše) rane na Sebe i da nas ne osuđuje, već da nas ljubi. Čovjekov problem leži u tome što on sam sebe često osuđuje, sebi ne može oprostiti i ne dopušta da bude ljubljen. Najteža stvar u ljudskom životu je dopustiti da budemo ljubljani – osobito kad smo jadni, slabi, goli, izranjeni, grješni... Ovdje možemo povući paralelu s onom Isusovom: *...ako ne postanete kao djeca...* Malo dijete je slabo, golo, nema što dati, jedino može dopustiti da ga se voli. I to kao odrasli trebamo ponovno učiti cijeli svoj život u odnosu prema Bogu Ocu koji nas ljubi i bez ikakvih naših zasluga!

Što je Tomina muka, zapravo gdje je on kada Isus dolazi Svojima *uvečer toga istog dana, prvog u tjednu?* Tome nema s braćom, ne znamo uopće gdje je – on je najizgubljeniji čovjek u tom trenutku. Paradoks je da se Toma izgubio tražeći Boga, a mimošao se s Njim. Čovjek, prvotno stvoren na Božju sliku, u svojoj slobodi je sagriješio (grč. *hamartia* = promašiti, mimoći se, skrenuti na drugi put). Tako se i Toma mimošao s Isusom, pobjegao kao i ostali učenici, izdao Isusa... Toma je uvjeren da je Isus umro i njegova je nada umrla s Isusom. On doživljava veliko trpljenje zbog ljubavi prema Isusu i nalazi se u velikoj muci zbog one večeri kad se mimošao s Isusom. Toma bi opet želio „dotaknuti“ onu prisutnost, onu bliskost koju je imao s Isusom – dotaknuti Isusa „nepprisutnoga“ – mada je Toma, paradoksalno, onaj koji nije prisutan. Da je Toma silno ljubio Isusa, vidimo u Ivanovu evanđelju ranije: kada su Ga ostali učenici htjeli odgovoriti od povratka u Judeju (kao da govore: tamo su te htjeli kamenovati, ubiti, a Ti se hoćeš vratiti onamo; oni zapravo misle na sebe), samo Toma govori: *Hajdemo i mi da umremo s njime!* Toma zapravo želi reći: Ako Isus umire i ja želim također umrijeti, ne vidim smisla svoga života bez Njega. U ljubavi nema straha. Toma misli samo na jedno: ili Isus i Njegova prisutnost ili praznina – život bez Isusa, a to je za Tomu veći gubitak od gubitka samoga života. Tomu opet susrećemo u Ivanovu evanđelju (Iv 14, 5) kada govori Isusu; *Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati?* Ovdje nije riječ o Tominoj radoznalosti, već o zabrinutosti, o ljubavi koja ne pita za „običan put“, već duhovni put kojim Isus vodi i samo Isus može otkriti taj put. Za Tomu je Isus već Otajstvo; izgubiti Isusa znači izgubiti Put, Istinu i Život. Tomino pitanje je pitanje cilja i puta! On je u Isusu najprije vidio čovjeka slična sebi, zatim učitelja-rabija, onda Mesiju (za Židove Mesija nije Bog). Naposljetku Toma u Isusu prepoznaje *Kyriosia* – Gospodina i Boga. On je jedini od učenika koji će ispo-vjediti vjeru i priznati Isusa Bogom: *Gospodin moj i Bog moj!* Postupno dolazi do toga kroz krizu vjere i traganje za Isusom.

Možemo imati i jedan drugačiji pogled na Tomu, ne „nevjernog“ već „nepprisutnog“ Tomu: možda je jedini koji je imao hrabrosti izići „iza zatvorenih“ (zaključanih) vrata

Dvorane Posljednje Večere, jedini koji se usuđuje postaviti pitanje i tražiti odgovore. I jedini koji nije bio zatvoren, ostali jesu. Toma je negdje vani i pokazuje da se ni ovdje ne boji za svoj život. Toma se bori sa sobom da ne posumnja potpuno.

Ivan upotrebljava kontrast prikazujući veliku radost učenika jer su vidjeli Gospodina i Tominu žalost – on Ga nije vidio. Braća viču od radosti: *Vidjeli smo Gospodina!*, a Toma šuti! On jedini sada ne može reći: Vido sam Gospodina. Njegov posljednji susret s Njim bio je s mrtvim Čovjekom na križu. I on se već u sebi pomirio s Isusom razapetim, Isusom probodena boka, ali Ga nije vidio Uskrsnuloga s tim istim ranama koje bi svjedočile da to uistinu jest On, ali sada Živi! On ne zna Isusa koji je ustao iz groba. I zato ponavlja pun muke i čežnje: *Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati.* Iza ovog tvrdoglavog Tomina ponavljanja je strah od još jedne traume, on se boji da opet ne doživi „traumu Velikog Petka“, strah da ni njegova braća nisu u pravu i pitanje: što će biti sa mnom, ako povjerujem u ono što mi govore, a pokaže se da nije istina? On čežne za Isusom Prisutnim, za Njegovom blizinom.

Isus zna Tominu čežnju, On sve zna! I kao što stoji ispred desetorice u Dvorani Posljednje Večere i podiže ih donoseći im mir (*Mir vama*), isto tako stoji ispred Tome i u tami nekih zakutaka Jeruzalema, kojima Toma luta, šapće Tominu srcu Psalmom 139: Gdje ćeš pobjeći od moga Duha, gdje se sakriti od moga Lica, od moga pogleda... i tama je za Mene svjetlo. Toma se nalazi u tami, a njegova braća u radosti jer vide Isusa živa. Svatko od nas ima svoj trenutak Božjeg pohođenja – ne možemo Ga požurivati. Svi mi nosimo u srcu potrebu da dotaknemo Boga. I drugi učenici su imali istu potrebu dotaknuti Ga da se uvjere da nije čisti duh, da je to onaj isti Isus koji je bio s njima, da ima tijelo kao što je imao dok je bio među njima. I nije im potreban toliko fizički dodir, koliko onaj duhovni. Duša umire kada u njoj zamire želja da dodirne Boga. Ne želimo da dodirivanje zamijeni vjeru, već da nam vjera pomaže dotaknuti Isusa. U dodirivanju Boga ne tražimo dokaz Njegove opstojnosti, već se u nama javlja nada: ako je dopustio učenicima koji su Ga iznevjerili, izdali, pobjegli, onda će dopustiti i meni da Ga dodirnem. Nasušna je potreba čovjekova za dodirom – tako smo stvoreni, on nam je potreban da bismo iskusili bliskost. No, mi bježimo i zatvaramo se jer se bojimo da smo nedostojni, da nismo ljubljeni, bojimo se svoje nutrine; duša može biti cinična,

može očajavati, malaksati, smrdjeti, biti sva jedna živa rana – bez obzira na to u kakvom stanju se duša nalazila, Bog želi da Ga dodirujemo. On nas susreće u našim ranama jer je i sam postao jedna živa rana kako bi nas privukao k Ocu i pokazao koliko nas Otac ljubi. Bog je u stanju i one naše najgore i najteže rane preobraziti u predivne bisere. Bog u nama prvenstveno želi iscijeliti naš odnos prema našim ranama, pomiriti nas s našim ranama. U evanđeljima je jako puno primjera, jako puno stranica koje govore o dodirivanju Isusa ili Isusovu dodiru i mnoštvo je Toma koji žele dodirnuti Isusa. Uzeo je ljudsko tijelo da Ga možemo dodirivati i da nam po tijelu postane blizak. Da i On nas može dodirivati. Isusov dodir uvijek podiže: Petrovu punicu; dodiruje gubavca i po Zakonu sam postaje nečist (ozdravljajući čovjeka njegovu gubu preuzima na Sebe i otada će Ga smatrati sve više gubavcem i željeti Ga se riješiti); dopušta da Ga dodiruje žena grješnica koja Mu pere noge suzama i kosom ih otire (sablazan za ono vrijeme – žena se nije smjela približiti tako muškarcu), a On vidi da joj je srce čisto; žena koja je 12 godina bolovala od krvarenja, ozdravlja od samog dodira Isusovih haljina (gdje se još čulo da se samo od dodirivanja liječnika ozdravlja)... Bog je uvijek nov, drugačiji i veći od svih naših ljudskih predodžbi i želja.

Isus, dolazeći učenicima, daje im Svoj mir i dar opraštanja: *Kojima otpustite grijeh, otpuštaju im se.* Oni su prvi kojima treba biti oprosteno i, jer je jako teško oprostiti, Isus im daje mir da mogu oprostiti sebi. Očito je da ni Toma ne može oprostiti sebi. I Toma je dobio taj dar mira, ali on ga još „ne vidi“; i drugi put kada Isus dolazi, on više ne ponavlja: *Mir vama!* (govori samo jednom – kao pozdrav), niti: *Primite Duha Svetoga.* Isus je uvijek vjeran i onda kada mi nismo nazočni i kada mi nismo vjerni.

Toma govori: *... neću vjerovati!* Radije želi biti hladni realist, nego naivni idealist, voli više ne vjerovati i sačuvati u sebi onu skrivenu nadu; bolje ne vjerovati i imati

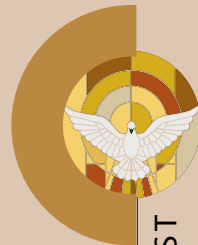
Nasušna je potreba čovjekova za dodirrom – tako smo stvoreni, on nam je potreban da bismo iskusili bliskost. No, mi bježimo i zatvaramo se jer se bojimo da smo nedostojni, da nismo ljubljeni, bojimo se svoje nutrine; duša može biti cinična, može očajavati, malaksati, smrdjeti, biti sva jedna živa rana – bez obzira na to u kakvom stanju se duša nalazila, Bog želi da Ga dodirujemo. On nas susreće u našim ranama jer je i sam postao jedna živa rana kako bi nas privukao k Ocu i pokazao koliko nas Otac ljubi. Bog je u stanju i one naše najgore i najteže rane preobraziti u predivne bisere.

A photograph of a person's hands holding an open book. A bright, glowing light emanates from the center of the pages, creating a lens flare effect. The background is dark and out of focus, suggesting an indoor setting with warm lighting. The overall mood is one of enlightenment and discovery.

Nije potrebno činiti neke velike, herojske stvari, već živjeti svoj život u svojoj obitelji, okruženju, i u tim svojim običnim svakodnevnim situacijama biti Isusova radost.

Da bismo to mogli postati, potrebno je da Gospodin dodirne naš „pogled“, da ozdravi oči naše duše, kako je ozdravio Tomine. Najdublje i najdalje se vidi dušom. Vjera ne traži čudesa. Mnogi vjernici danas gotovo „magijski“ shvaćaju vjeru: ja Bogu neku molitvu ili „žrtvicu“, a On meni odmah ono za što sam Ga molio. To nije vjera. Današnji površni čovjek otvara Bibliju: Ah, to sve znam, ništa novog ovdje nema i – zatvara Bibliju. Na modernim uređajima samo „listamo“, ne zastavljamo se, njihove „ikonice“ uče nas da gledamo izvanjski, fizički – njih ne zanima naša duša!

nadu i zadržati čežnju u sebi, nego „opet povjerovati u prazno“. „Nevjerni“ Toma je različito od Tome koji čežne za Isusom i njegova čežnja treba nama biti ogledalo: od Tome možemo naučiti da vjeru ne miješamo s lakovjernošću. Vjera nije nešto lako, nije lako vjerovati u Boga, ako tražimo nešto više, dublje, a ne ostajemo na izvanjskom. „Jer, Bog ne živi na površini.“ (T. Halik). Ako vjeru živim površno, tada ću, prije ili kasnije, Boga zamijeniti za idola kojega ću „zaodijevati“ u haljine svojih molitava, pobožnih čina, osjećaja koji mi gode... To je idolatrija. Potrebno je odbaciti svoga boga-idola ako želim zadobiti pravoga Živoga Boga. Površna vjera neće mi omogućiti da zaplačem nad svojim grijesima i osjetim istinsko praštanje i doživim iskustvo Živoga Boga. Jest da Toma ne vjeruje – to kaže i sam Isus (*ne budi nevjeran nego vjeran*) – ali Toma definitivno nije banalan, površan čovjek. On proživljava tamnu noć vjere koja pročišćava njegove želje. Isus ga ni za trenutka nije ostavio „sirotom“, i dok je bio vani sam, bio je obavijen Duhom Svetim. I sama Tomina čežnja za Isusom govori da se Toma već nalazi „unutra“. Učenici čekaju Isusa i, iako je On već bio kod njih, oni su opet zatvoreni – sada je i Toma s njima. Isus se uvijek nalazi tamo gdje su Njegovi učenici bez obzira na njihovo stanje: strah, zatvorenost, nepraštanje, nevjera... On najprije zalijeva njihove duše mirom. Bog i naše duše želi natapati mirom, radošću, ljubavlju i onda kada smo „zatvoreni“. Ali

bez naše slobodne volje, bez našeg pristanka, ne može učiniti ništa i tako možemo svaki dan zanemarivati i gubiti milosti koje Bog želi izliti na nas.

Isus je želio ispuniti Tominu želju za dodirrom kako bi Toma, dotičući Njegove rane, dotaknuo Njegovu ljubav. No, nastaje veliki obrat: Toma, sad kad ima priliku, ne dotiče Isusove ruke i Bok. Susret sa Živim, izranjenim Bogom za Tomu je takav snažan duhovni dodir da mu nije potrebno tjelesno dodirivanje. Toma postaje svjestan da Isus zna cijelu njegovu nutrinu, njegove sumnje, njegove želje, da zna i ono što braća ne znaju.

Isusa ranjava naša nevjera u Njegovu ljubav, u Njegovo milosrđe i ta bol nije prestala – ona se samo povećava kroz stoljeća i snažno odjekuje u objavi sv. Faustini: „O kako me teško ranjava nepovjerenje duša.“ (Dn, 300)

Živimo u svijetu koji ne vjeruje da Bog postoji, ne vjeruje da je Isus uskrsnuo. Svijet nužno treba novih Toma koji imaju svoje sumnje, koji doživljavaju tamnu noć duše, ali koji će uvijek ispočetka priznavati: *Gospodin moj i Bog moj!* Nije potrebno činiti neke velike, herojske stvari, već živjeti svoj život u svojoj obitelji, okruženju, i u tim svojim običnim svakodnevnim situacijama biti Isusova radost.

Da bismo to mogli postati, potrebno je da Gospodin dodirne naš „pogled“, da ozdravi oči naše duše, kako je ozdravio Tomine. Najdublje i najdalje se vidi dušom. Vjera ne traži čudesa. Mnogi vjernici danas gotovo „magijski“ shvaćaju vjeru: ja Bogu neku molitvu ili „žrtvicu“, a On meni odmah ono za što sam Ga molio. To nije vjera. Čudesa traže vjeru. Ako ja ne vjerujem, mogu danomice prolaziti pored silnih čuda, a da ih uopće ne zamjećujem. *Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju!* Sve je čudo i čudсно u našem životu: svako novo jutro, svijet koji raste, novi život koji se rađa, izlazak i zalazak sunca... Mi smo tehnološka generacija, no gubimo vid buljeći u ekrane – slabe ne samo naše tjelesne oči, već i oči naše duše. Crkva je kroz stoljeća odgajala čovjekov vid, pogled za gledanje slike, ali ikone – ona se ne gleda, veće se sloj po sloj „skida“ da bi se došlo do Ikone. Riječ odgaja naše oči i naše srce, a iza Riječi, kao iza zavjese, skriva se Isus.

Današnji, puteni, površni čovjek otvara Bibliju: Ah, to sve znam, ništa novog ovdje nema i – zatvara Bibliju. Na modernim uređajima samo „listamo“, ne zaustavljamo se, njihove „ikonice“ uče nas da gledamo izvanjski, fizički – njih ne zanima naša duša! Na taj način, naše oči postaju sve bolesnije i sve površnije. A naša vanjska osjetila koja dotiču, dodiruju te ikone imaju i svoje „unutarnje sastavnice“. Ovo izvanjsko nije samo po sebi loše, to je također dar Božji, ali kviri nas ostajanje na samo izvanjskom jer se u našim izborima, odlukama, činima vodimo samo onim izvanjskim, površnim, putenim.

Toma nije površan. Tjelesnog Isusa možeš vidjeti samo duhovno. Zanimljivo je da sve osobe koje su vidjele Isusa nakon Uskrsnuća, nisu Ga prepoznale (u sva četiri Evanđelja), iako je to bio onaj isti Isus koji govori Tomi: *Prinesi i dotakni...ruke, bok.* Bez očiju duše koje dolaze od Duha Svetoga – nećeš prepoznati Isusa. Isus k nama dolazi iz stvarnosti koju mi ne poznamo i možemo Ga samo vjerom dotaknuti.

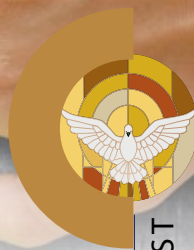

Zanimljivo je da sve osobe koje su vidjele Isusa nakon Uskrsnuća, nisu Ga prepoznale (u sva četiri Evanđelja), iako je to bio onaj isti Isus koji govori Tomi: Prinesi i dotakni... ruke, bok. Bez očiju duše koje dolaze od Duha Svetoga – nećeš prepoznati Isusa. Isus k nama dolazi iz stvarnosti koju mi ne poznamo i možemo Ga samo vjerom dotaknuti. Ako nemam vjere, gledat ću Otajstvo samo izvana: mogu o svemu do u detalje voditi računa da bude pripremljeno i prekrasno, a da se ne dogodi susret, osobni, intimni s Isusom. Kad Isus govori Tomi: Pogledaj mi ruke, kao da želi „probiti“ Tomin pogled, ozdraviti njegove oči: Kako gledaš? A vjera? Može se i gledati i dodirivati, a da ne vjerujemo. Zato Isus govori o drugačijem gledanju, motrenju – onom dušom, srcem!

Ako nemam vjere, gledat ću Otajstvo samo izvana: mogu o svemu do u detalje voditi računa da bude pripremljeno i prekrasno, a da se ne dogodi susret, osobni, intimni s Isusom. Kad Isus govori Tomi: *Pogledaj mi ruke*, kao da želi „probiti“ Tomin pogled, ozdraviti njegove oči: Kako gledaš? A vjera? Može se i gledati i dodirivati, a da ne vjerujemo. Zato Isus govori o drugačijem gledanju, motrenju – onom dušom, srcem!

U Ivanovu evanđelju svi glagoli kojima opisuje vid, upućuju na dinamičnost, pažljivo motrenje, duboko zagledanje radi prodiranja u srž. Isus odgaja Svoje učenike upravo za takvo gledanje: najprije su Ga gledali kao čovjeka, rabija-učitelja, Mesiju. Ali On nije želio da se zaustave na tome „izvanjskom“, uči ih da gledaju dublje, ne senzacionalistički. Svijet nas odgaja da gledamo puteno, senzacionalistički – takav način gledanja predstavlja sve ono mnoštvo koje slijedi Isusa, ali Ga brzo i napušta. To su oni koji Ga žele zakraljiti, ali oni ne žele Isusa-Kralja, oni žele „Isusa-pekara“ – onoga koji će im dati kruha i nahraniti njihove želuce; drugo, više, dublje njih ne zanima.

Srce je najvažniji organ za pogled i sluh i kakvo je moje srce, takvo je i moje gledanje i slušanje. Ako srce gleda površno i banalno, slušat ću i gledati samo ono površno, izvanjsko, puteno, banalno. I umjesto da moje srce odgaja moje oči i moje uši, može se dogoditi da moje oči i uši „odgajaju“ moje srce. Mogu biti uz Isusa, ali samo izvanjski, banalno, da moje „biti uz Isusa“ ne mijenja moje srce. I u molitvi ću biti i ostati puten, površan.

Da bismo prodrli u dubinu stvari, došli do ikone, potrebna je šutnja. Šutnja počinje u nama kad počnemo slušati Riječ, šutnja je čin ljubavi prema Božjoj Riječi. Šutnja nam pada teško, ne stoga što ne volimo šutnju (ona je duboko zapisana u našem biću, nalazi se u dubinama našega srca – tako smo stvoreni), već stoga što ne volimo ono što šutnja razotkriva u nama. Da bismo došli do dubina i tišine gdje je svetište Božje u nama, treba izdržati tu napetost, treba ju predati Bogu, ne obraćati previše pažnju na nju i fokusirati se na Božju Riječ. U šutnji se objavljuje Istina – Put, Istina i Život.

Živimo u vremenu i civilizaciji u kojima Isus umire na ulicama europskih gradova: gazi se pravo na život onih najmanjih, onih koji se ne mogu braniti, donose se zakoni protivni naravnim zakonima, Dekalog se zamjenjuje nekim ljudskim „dekalogom“...

Vrijeme je za „Tominu molitvu“: „Isuse, ako si Gospodar života i smrti, ako si Vldar nad prostorima na kojima se vode ratovi, ako si stvarno Živ i prisutan, molim Te da istinski povjerujem da si i danas Živ i prisutan, da dodiruješ i obraćaš srca ljudi, da si Isus kojemu je proboden Bok i da kroz taj probodeni Bok uvlačiš ljude u Svoju nutrinu, u Svoje Srce. Pristajem i na to da si iznova i stalno osuđivan, izrugivan, ali molim Te zajedno s Tomom, da u ovom mraku, u tmni koja obuzima svijet (poput mraka na Golgoti od šeste do devete ure) da si i u tom mraku prisutan, da Te mogu vjerom vidjeti i dotaknuti Živoga na ulicama gradova kao što si hodao Živ ulicama Jeruzalema, kao što su Te vidjela moja braća, moji „blizanci“ u Dvorani Posljednje Večere.“

I vrijeme je da sebe zapitam: Kakva je moja „prisutnost“ u ovim vremenima? Ako se Tomu okarakteriziralo kao „nevjernog i odsutnog“, kakav sam ja? Bog je onaj koji stalno dolazi – dotičem li Ga ja svojom vjerom da bih, poput Tome, shvatio da On nije odustao od mene, od nas, od svijeta... i da svatko ima svoje vrijeme i svoj put za otkrivanje Živoga Boga.

Lectio divina s Tomom, lekcija je o sumnji, mucu, tamnoj noći, velikoj čežnji, ozdravljenju pogleda i očiju duše, učenju gledanja i slušanja srcem, poniranju u dubine u kojem je svetište Božje u nama po slušanju i uranjanju u Božju Riječ u šutnji, ljušteći slojeve i slojeve značenja da bismo došli do Ikone – do ljubavi Presvetog Trojstva koja nas je stvorila i koja nas želi natrag privući u Svoju Ljubav za cijelu Vječnost.

Kao zahvalu p. Wonsu za ovo blagoslovljeno vrijeme *lectio divinae* s Tomom, Providnost se pobrinula da mu se napiše ikona Tome Apostola koju mu je darovao upravitelj Hrvatske delegature Družbe Misionara Krvi Kristove p. Ilija Grgić, CPPS, organizator ovog svibanjskog vikenda koji je u svojoj sredini imao i blagdan Gospe Fatimske.

M.V.

SVEĆENIČKO REĐENJE
P. KARLA MARIA PETROVIĆA
I P. IVANA RALJUŠIĆA

Naši mladomisnici

Unazočnosti mnoštva vjernika u subotu 27. svibnja 2023. u župi Sv. Ivana XXI-II. Pape, u red prezbiterata svečano su uvrštena dvanaestorica đakona u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Red prezbiterata đakonima je podijelio novi zagrebački nadbiskup mons. dr. Dražen Kutleša, u koncelebraciji s umirovljenim zagrebačkim nadbiskupom Josipom kardinalom Bozanićem, pomoćnim biskupima Ivanom Šaškom i Mijom Gorskim, redovničkim provincijalima, rektorom Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, odgojiteljima i duhovnicima NBS-a te brojnim svećenicima.

Među dvanaest novo zaređenih svećenika dvojica su iz Hrvatske delegature Družbe Misionara Krvi Kristove: p. Mario Karlo Petrović i p. Ivan Raljušić.

U nadahnutoj homiliji zagrebački nadbiskup istaknuo je kako je: „Božja providnost htjela da ovo svećeničko ređenje bude i u Marijinom mjesecu i neposredno prije svetkovine Duhova. Ona, za koju Sveto Pismo kaže da je sve događaje pohranjivala u svome srcu s apostolima je u očekivanju obećanja Božjega u osvit prvih Duhova u trenucima rađanja Crkve.“ Pozvao je ređenike da se povežu s Marijom i uče od nje pohranjivati u vlastito sjećanje ono što su prošli s Gospodinom: „Sjećanje na prve trenutke oduševljenja, na kušnje koje su iza vas, na vječiti put i to neka vas ohrabruje za budućnost.“ Potrebno je da se povežu s Marijom osobito kad je riječ o kušnjama koje često prate svećeničko zvanje i spomenuo tri vrste ekstrema do kojih može doći u življenju svećeničkog poziva.

Prvi ekstrem: ili Bog ili svijet. Iako u svijetu, svećenik nije od svijeta, kada bi bio od svijeta, svijet bi ga ljubio, ali budući da nije od svijeta čeka ga sudbina Učitelja. „Svećenik je pozvan biti uronjen u život i probleme naroda Gospodnjeg s kojim ide u radost i nadu, žalost i tjeskobu, a ne dopustiti da mu srce zarobe proračunatost, dvostruka mjerila, licemjerje i sljepoća svijeta. ... Budite ljudi jasnoće, stava i moralnog opredjeljenja. Tvoje ‚da‘ nek bude da, tvoje ‚ne‘ nek bude ne. Sve više od Zloga je. ... Nemojte

bježati od ljudi. Budite oni koje će ljudi tražiti, oni koje će ljudi slušati i u kojima će nalaziti jasan orijentir prema Kristu Gospodinu“, rekao je Nadbiskup.

Drugi ekstrem je: ili molitva ili rad. „U životu svećenika, kao i svakog čovjeka koji teži Bogu jedno bez drugoga ne ide. Moli i radi [moto sv. Benedikta] – zlatno je pravilo obnove duhovnog života i crkvene discipline kada se zapadne u teške krize“, naglasio je Propovjednik.

Treći ekstrem koji je nadbiskup istaknuo: ili ljubav bez križa ili križ bez ljubavi. Po uzoru na Krista i nasljedujući Krista koji je bio i Svećenik i Žrtva – ne postoji svećeništvo bez žrtve.

„Svijet će vas uvjeravati da su sve to nepotrebne i prevelike žrtve za mladoga čovjeka. I ovdje se povežite s Marijom. Sve kreposti potrebne svećeniku nalaze se u njezinoj Prečistom Srcu. Njezina žrtva nije završavala viktimizmom i pretvaranjem sebe u patnicu u ogorčenosti na Boga, već u dubokoj nadi i radosti koja je plod dosljednosti i vjernosti Bogu. Takvu radost ovaj svijet niti razumije niti obećava“, naglasio je nadbiskup Kulteša.

Na kraju misnog slavlja dvanaestorica mladomisnika podijelili su mladomisnički blagoslov svim okupljenim vjernicima.

11. - 16. SRPNJA 2023.
DUHOVNE VJEŽBE

TEMA: **susret s Isusom**
u Lukinu evanđelju

VODITELJ: p. Karlo Mario Petrović, CPPS

PRIJAVE: 095 1970 434

CENTAR POMIRENJA PROZORJE • PROZORSKA 167 • 10370 DUGO SELO

☎ 01 7656 678 ✉ centarpomirenja@gmail.com

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

